

Columns 2017

www.kbogroesbeekdehorst.nl

Hoe keken wij tegen dit jaar aan?

Inhoudsopgave:

Titel	auteur	blz
Keuzes maken	Joke	3
De verandering	Anny	4
Sonnet van Jezus aan het kruis	Dolphine	5
Discriminatie	Hessel	6
Een brief	Wim	8
De zonnekoning	Jacqueline	9
Thuiskomen	Joke	10
Bombardement	Lenie	11
Herinnering van een leerkracht	Wim	13
Straatmens	Dolphine	15

KEUZES MAKEN

Vanochtend moest ik kiezen welke kleren ik vandaag aan wilde doen en ik realiseerde me dat het leven doorweven is met keuzes maken. Dat begint al op jongere leeftijd als het "besef" tot ons doordringt.

Ga ik de tuin van de burens in om mijn bal te pakken? Ik weet dat het niet mag maar als ik het snel doe, dan ziet niemand het en heb ik mijn bal terug. Onze keuzes hangen samen met de emotionele en verstandelijke overwegingen die we maken. Hoe jong er we zijn hoe moeilijker we de gevolgen van onze keuzes kunnen overzien. Het zat me toch dwars van die bal want tijdens mijn opvoeding werd al jong gehamerd op eerlijkheid en ik biechtte mijn daad op. Alweer een keuze en ik bracht het er goed vanaf met een waarschuwing en raadgeving.

Naarmate we ouder worden, worden onze keuzes groter, hebben zij grotere gevolgen. We gaan keuzes maken voor een ander en dat weegt soms heel erg zwaar, vooral als het gaat om keuzes om leven of dood. Keuzes kunnen ingrijpend zijn en zijn bepalend voor je levenspad. Keuzes voor jezelf, je gezin, je omgeving, je land, het milieu, de aarde en de wereld. We hebben gezien wat er direct na de verkiezingen in Amerika gebeurde. Velen reageerden geschokt en hun gevoel van veiligheid en economische stabiliteit wankelde. Nog steeds weten we niet hoe Donald Trump de wereld zal gaan beïnvloeden en sommigen concluderen dat de wereld op veel plaatsen wordt bestuurd door idioten, machtswellustelingen en totaal niet capabele wereldleiders. Gelukkig zijn er leiders die moreel verantwoordelijke keuzes durven te maken.

Binnenkort is het aan ons een keuze te maken welke partij ons land gaat vertegenwoordigen en ik hoor velen al zeggen: "ik stem maar op de partij waar ik mijn hele leven al op stem. Ik weet het anders ook niet." Ik heb besloten mijn prioriteiten op te schrijven en dan de partij te kiezen die daar het beste bij past.

Naarmate ik ouder wordt en meer levenservaring krijg, zijn mijn keuzes stilliger en dat voelt goed. Een van mijn laatste grotere keuzes was die over een verhuizing uit Empel/Den Bosch richting Nijmegen en omgeving, terug naar mijn geboortegebied. Het is een van mijn beste keuzes geweest om een huisje in Groesbeek te betrekken.

Keuzes maken, ja. Ga ik nog even wandelen nu??? Keuzes.....

Joke van Hout, januari 2017

De verandering

Laatst las ik een boek, namelijk “De Gouden Jaren” van Annegreet van Bergen. Ik kwam tot het besef hoe ons dagelijks leven in een halve eeuw onvoorstelbaar veranderd is. Neem bijvoorbeeld de stofzuiger, de automatische wasmachine, de hulpjes in de keuken zoals de mixer, de waterkoker en het koffiezetapparaat.

Voor de wasmachine was een luxe. Ik kreeg er een, toen ik al vijf kinderen had. Driemaal per week stonden we vroeg op om de was te doen. Al de katoenen luiers, want Pampers waren er toen nog niet. We moesten er niet aan denken: het spoelen in de teilen als er kleintjes rondliepen. Als de was klaar was, mochten ze naar beneden komen. Het ophangen kwam later wel.

Ook douches waren er niet. Zaterdagmiddag in de teil. Gelukkig hoefde ik hem alleen maar met m’n jongere broer te delen. Eén week mocht ik eerst, dan hij de volgende week en andersom.

Voor de arbeiders was het elke week het loonzakje ophalen. Voor sommigen was de verleiding erg groot. Ze gingen ermee naar de kroeg. En de vrouwen (ze hadden meestal veel kinderen) moesten maar zien hoe ze de week doorkwamen. Nu gaat alles via de bank. Heb je geld nodig, dan pin je. En de rekeningen betaal je je via internetbankieren, enz.

Ook in de zorg was alles anders. De meeste ouders werden thuis verzorgd. Vaak door een dochter die geen kans kreeg om te trouwen. In de ziekenhuizen waren grote zalen per afdeling, waar wel zestien à twintig patiënten lagen. Er waren ook twee kamers waar patiënten rustig konden sterven. Consultatiebureaus ontbraken.

Er was veel kindersterfte. Wij moesten iedere dag naar de kerk en meestal stond er een kistje in het gangpad van een baby die gestorven was.

Tegenwoordig gaan de kinderen zeker vier jaar langer naar school en hebben rond de twintig jaar een baantje. Vroeger moesten de kinderen na de basisschool (de lagere school) gaan werken. Iedere cent konden ze in de gezinnen goed gebruiken om de vele kinderen die ze hadden te eten te geven.

En zo kan ik wel honderd dingen opnoemen, die vroeger anders waren. Maar was het oen een slechte tijd? De mensen wisten niet beter. Ze gaan nu op vakantie, wat vroeger niet kon. We zijn rijker geworden, dan we ooit voor mogelijk hebben gehouden.. Daar staan we niet bij stil, want weelde went. Natuurlijk zijn er mensen die het moeilijk hebben. Vaak door werkloosheid en dergelijke. En gelukkig komt daar, door allerlei steun, meestal ook een oplossing voor. Stille armen blijven er altijd.

Ik vraag me af of de zaken die wij nu zo normaal vinden vijftig of zestig jaar gelden ook zo waren. Je staat versteld van de uitzonderlijke rijkdom die in een halve eeuw zo geworden is. Asl ik met mijn kinderen over vroeger praat, zeggen ze: “Vroeger is nu niet.” Misschien hebben ze wel gelijk ook.

Anny Kersten-Thissen, februari 2017,.

Sonnet

voor Christus aan het Kruis

Tot liefde voor U, Heer, kunt gij mij niet bewegen
door mij uw hemel te beloven na dit leven,
en ook al doet het vagevuur van angst mij beven,
voorkomen kan het niet dat 'k U onheus bejegen.

Gij zélf beweegt mij, Heer, hoe ben ik u genegen
als ik uw lichaam zie, hoog aan het kruis geheven,
uw wonden zie, de smart U in 't gelaat geschreven,
en 'k U zie sterven, smaad en hoon ten top gestegen.

De liefde die gij uitstraalt, ontroert mij zó van binnen,
dat 'k U, ook zonder hemel, mijn liefde zou betuigen,
en ik zou, ook zonder hel, mij needrig voor U buigen.

Met gaven hoeft gij heus mijn liefde niet te winnen,
want ook viel ál waar ik op hopen mocht, in duigen,
dan nog blijft tóch mijn liefde voor U juichen.

(oorspr. Soneto a Cristo Crucificado, anónimo.
Uit het Spaans vertaald door Ludolphine Grijns) maart 2017

Discriminatie

We moesten de organisaties en bonden voor ouderen maar eens voor de rechter dagen.

Aanklacht: Leeftijdsdiscriminatie.

Iemand die 70 jaar is wordt aangeduid als Bejaard, Oudere of Gepensioeneerde.
Men roept dan dat die persoon behoort bij een aparte groep in deze maatschappij.
Maar is dat wel zo ??????????

Je woont in een straat. Je ontmoet je medebewoners, Er zijn verschillende activiteiten in je buurt, waar je aan meedoet. Niemand zegt, dat je er niet bij hoort. Sterker nog: je hebt ervaring, die je in kunt brengen.

“Ja, maar veel ouderen zijn ziek, gebrekkig of gehandicapt.”

Er zijn ook jonge mensen die ziek zijn. Zij gaan ook naar de dokter en ook zij zijn dan afhankelijk van voorzieningen.

“Ja maar veel ouderen zijn eenzaam, omdat veel van hun naasten zijn ontvallen.”

Ja dat klopt, maar die waren al eenzaam toen ze 40 jaar waren. Toen was dat niet zo aan de orde, want zij hadden de afleiding van hun werk en hun gezin. Maar iemand die geleerd heeft sociale contacten te onderhouden en mee te doen met zijn omgeving, gaat daar na zijn 65ste gewoon mee door en voelt zich niet eenzaam.

“ Wij kunnen als groep korting krijgen.”

Klopt, maar je kunt in andere kaders dezelfde voordelen op doen.

Wanneer ben je eigenlijk oud?

Oud ben je, als je de veranderingen niet meer aan kunt en mee kunt doen in deze maatschappij. Je ziet mensen van 80 (die zijn dus oud), vitaal mee doen met hun omgeving ook al zijn ze soms ziek. Stel je als oudere niet apart op, nee je moet meedoen.

Als je dit niet geleerd hebt, dan kun je dat alsnog gaan leren, immers je bent nooit te oud om te leren.

Als je belangstelling hebt voor de “jongeren” dan hebben de jongeren ook belangstelling voor jou en dan heb je ze ook nog wat te vertellen en misschien kunt je ook nog wat van ze leren.

“Je bent nooit te oud om de wereld te veranderen.” (NN)

Ik denk, dat de houding die je t.a.v. je omgeving hebt, je werkelijke leeftijd bepaald.

Als je jezelf betrokken voelt bij de wereld om je heen, dan ben je niet oud.

Zelfs als je lichaam niet meer mee wil maar je voelt je betrokken bij je omgeving, zelfs dan ben je niet oud.

Maar als je vindt dat je niets meer aan het voortbestaan van deze wereld hebt toe te voegen, dan ben je oud. Of als je bent uitgepraat met de mensen om je heen, dan ben je oud.

Daarom is het niet de maatschappij die bepaald of je oud bent maar je bent het zelf die dat bepaald.

Dus ga niet apart staan in deze maatschappij, maar gewoon meedoen.

Als we ons apart gaan opstellen, dan krijgen we een situatie dat jongeren gaan spreken “wij” en “zij” en dat wij gaan spreken van “zij” en “wij”.

Laat je niet discrimineren.

Ook niet door de ouderenbonden.

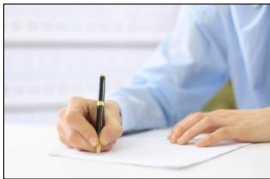
Hessel Tevanès april 2017

Een brief

De schriftelijke examens zijn weer begonnen. Iedere dag kun je in de kranten lezen wat er geëxamineerd wordt. Bij het vak Nederlands viel mij op 'het schrijven van een brief'. Ja, het hoort nu eenmaal bij de vaardigheden die je bij het verlaten van de middelbare school moet beheersen: het schrijven van een zakelijke brief.

Met een goede kennis zat ik een paar weken geleden te praten over het schrijven van brieven. Dat was vroeger een moeizame aangelegenheid. Zakelijke brieven werden tot in de jaren tachtig vaak met een typemachine geschreven met een of meer vellen carbonpapier voor de nodige kopietjes. En oh wee, als aan het einde van de pagina een fout werd gemaakt, kon het hele werk opnieuw gedaan worden.

In het onderwijs waar ik werkzaam was, werd in de jaren zestig en zeventig bij een sollicitatiebrief verwacht dat deze handgeschreven was. Je deed er je uiterste best op, want met deze brief maakte je je eerste indruk op de leden van de sollicitatiecommissie. Ik herinner me nog de kramp in mijn handen na het schrijven van de zoveelste brief. Toen ik later – we zijn al in de jaren tachtig beland – als schooldirecteur zelf sollicitanten moest beoordelen, vroegen we nog steeds om een handgeschreven brief, al mocht het cv op een kopie worden bijgeleverd.

Persoonlijke brieven werden als vanzelfsprekend met de hand geschreven. In mijn verkeringstijd schreef ik per week twee tot drie brieven aan mijn geliefde. Soms wel vier kantjes per keer. Mijn vriend deed er in die tijd niet voor onder, volgens eigen zeggen. Maar nu schrijven wij onze brieven bijna niet meer. De vroegere kattenbelletjes zijn de appjes van nu. Ansichtkaarten worden nauwelijks nog verstuurd en zeker niet vol gepend met een vakantieverslagje. Sommigen maken nog een blog met foto's van hun vakantieavontuur, een enkeling zelfs een vlog met filmpjes. Maar dat is niet persoonlijk voor de lezer/kijker.

Mijn vriend en ik deelden de mening dat in het geval dat we persoonlijk moesten reageren, bij voorbeeld als een reactie naar nabestaanden bij een sterfgeval, maar ook bij een blijde gebeurtenis, wij in ieder geval wel voor een handgeschreven brief kozen. Op een bepaalde manier geeft het dan zelfs voldoening om zo met de overledene en zijn/haar nabestaanden bezig te zijn of de ouders van de pasgeborene met mooie gedachten en wensen te overstelpen.

Als docent van een schrijfgroep had ik mijn cursisten vorig jaar in de vakantieperiode de opdracht gegeven om elkaar een brief te schrijven: je kreeg een brief en moest die beantwoorden, je schreef een brief aan een andere persoon en kreeg antwoord terug. Sommigen waren zo enthousiast geworden dat er een complete briefwisseling ontstond met een tevreden gevoel aan beide zijden. De brieven waren heel persoonlijk en gingen vaak diep op onderwerpen in.

Eigenlijk jammer, dat er tegenwoordig niet zo veel meer geschreven wordt, dat alles snel moet gaan en oppervlakkig met apps en mails, niet meer die aandacht voor die ene betreffende persoon. Als we nu weer eens meer aan elkaar zouden gaan schrijven. Zou de wereld er dan niet wat vriendelijker uit gaan zien? Ga weer eens schrijven met die nicht in Canada en vergeet die broer in Gouda wiens vrouw vorig jaar is overleden niet. Een stukje persoonlijk contact wordt zeer op prijs gesteld. Het is fijn om te weten dat iemand gedurende een bepaalde tijd met jou alleen is bezig geweest.

Wim Moll, mei 2017

De zonnekoning

De man had hem bijna overreden met een vreemd soort lage koets die zonder paard snel door de paden zoefde. De plek waar hij landde was omgeven door harde wegen zonder zand iets wat hij rondom zijn paleis nauwelijks kende. Overal waar hij keek zag hij deze voertuigen met een goddelijke snelheid voorbij zoeven. En naast die wegen liepen tussen een aantal gigantisch hoge paleizen met vele gaten mannen en vrouwen in licht geweven stoffen. Zijn rijke hermelijnen koningsmantel voelde nu wel heel zwaar. Hij was eeuwen vooruit gesnelde, precies wat de tovenaer hem beloofd had. 'Ik zet je neer in 2017. Maar denk erom na een dag moet je weer zijn op de plaats zijn waar ik je afzet. Van daaruit haal ik je op.'

'Heb je in een toneelstuk meegespeeld' vroeg de man aan hem. 'Omdat je zulke mooie koningskleren draagt'

"Nee, ik ben Koning Lodewijk, ik kom van eeuwen terug en doe een dagje aan in 2017"

De man lachte naar hem.

'Geen wonder dat je bijna onder mijn auto liep. Maar gelukkig ben ik als taxichauffeur getraind in gevaarlijke onverwachte situaties.'

Hij grinnikte en bedacht opeens dat hij ook vandaag nog wat geld in zijn laatje moest zien te krijgen, ook al was het afkomstig van een verwarde, carnavalesk geklede zonnekoning die plotseling uit het niets uit de lucht kwam vallen.

"Kan ik je ergens naar toe brengen"

De koning bedacht dat hij wel wat beschutting zou kunnen gebruiken want die lage koetsen kwamen hem net zo gevaarlijk over als de kogels uit de kanonnen van het Louvre. Alleen leek het hem of niemand zich hier werkelijk druk om maakte.

'Kunt u mij naar de herberg brengen.'

'Ik ken maar één herberg in de omgeving en dat is de herberg in het Museumpark Orientalis.'

Wilt u daar heen? U zou er nog niet eens zo'n slecht figuur slaan, er lopen daar wel meer verklede mensen rond. Stapt u maar in de auto, dan breng ik u daar heen. Het is maar een paar kilometer van het centrum van Groesbeek af."

'Heeft u geen koets met paarden.'

'Ja dat willen mijn kinderen ook maar daarvoor moet u echt naar ponypark Slagharen.

Stapt u nu maar in en hij duwde de Zonnekoning met lichte dwang de auto in.

Hij startte de auto en vertrok. De koning verstijfde greep in paniek zich vast aan de stoel van de taxichauffeur en bedacht dat zijn laatste uur geslagen was.

Jacqueline te Poel, juni 2017

Thuis komen

Het is niet alleen de schoonheid van de natuur, het is ook de energie van oude herinneringen en nieuw leven die mijn woonplek bedekken.

Gedreven door verlangen naar nieuwe uitdagingen, avonturen en bevrijding verliet ik dertig jaar geleden de grond waar ik ooit zo diep geaard was. Mijn zoektocht eindigde in een desillusie en er restte mij slechts één ding: de wortels van mijn leven hervinden en terugkeren.

Alsof het zo moest zijn, kreeg ik een huisje toegewezen omringd door groen en slechts vijf kilometer van mijn geboorteplek. Het voelde als weer thuis komen en ik koesterde de hartelijkheid, spraakzaamheid en warme openheid die ik zo lang had gemist.

Groesbeek is omringd door bossen, mooi, authentiek en doorleefd en heeft een sterk gemeenschapsgevoel met bewoners die het leven omhelzen, maar als je het dorp en zijn bewoners beter leert kennen, ontdek je dat Groesbeek in zijn geschiedenis een ernstig lijden heeft gekend en je voelt bij de ouderen een stille acceptatie van dat verleden en tevens een diepe verbondenheid met elkaar. Zij hebben keer op keer de handen ineen geslagen en de toekomst nieuw licht ingeblazen. Stilzwijgend dragen zij de herinneringen hieraan met zich mee en zijn dankbaar voor wat het leven te bieden heeft.

Ik heb respect, eerbied en waardering voor hun doorzettingsvermogen en tevredenheid met hun leven. De oudere Groesbekers zijn onze wandelende boeken en dragen een rijkdom aan historie met zich mee. Hun verhalen over vroeger zijn een leidraad voor het leven voor de jongeren van nu.

Verrijk de oude bibliotheek met levensverhalen zodat de herinnering ook voor de nakomelingen levend blijft. Dit is wat wij doen bij de schrijfclub: een groepje mensen tussen de 40 en 85 jaar vertelt hun verhaal en luistert soms met tranen in de ogen naar het verhaal van de ander. Wil jij ook jouw verhaal vertellen en dit delen met anderen? Neem dan gerust contact op met Wim Moll van de schrijfclub (telnr. 024-3974353) of email (w.moll@kpnmail.nl) En ben je geen schrijver, vertel het me dan en ik zal je hand zijn die schrijft wat jij zegt met liefde voor Groesbeek en zijn bewoners.

Joke van Hout, augustus 2017

Bombardement 22 Februari 1944

Uit een oud krantenknipsel dat ik jaren bewaard heb, las ik over het bombardement in Nijmegen. Het heeft altijd veel indruk op mij gemaakt.

We kwamen 's middags uit school en moeder vertelde dat er iets verschrikkelijks gebeurd was in Nijmegen. Een bombardement, we wisten wel dat dit iets heel ergs was 's Avonds hoorde we al dat ons buurmeisje van 22 jaar dodelijk getroffen was. Zij was in betrekking bij een kinderspecialist (zoals dat toen genoemd werd). Het hele gezin was weg, alleen een zoon die op school was, had het overleefd en is opgenomen in het gezin van een goede vriend .

En van dat zelfde gezin bij ons in de straat zijn eind september door een granaatinslag de vader en een dochter van 17 jaar dodelijk getroffen. Drie personen uit één gezin.

Dan lees ik in die krant, dat een kind twee dagen onder het puin heeft gelegen en pas in 't ziekenhuis weer tot bewustzijn is gekomen. Het kind vraagt aan de zuster dat ze niet begrijpt dat ze geen bezoek krijgt van de familie. Dan komt de dokter een paar dagen later vertellen dat de hele familie dat uit zeven personen bestaat, er niet meer is en dat iedereen al begraven is. Ze heeft later een mooi gedicht geschreven dat veel indruk op mij gemaakt heeft. Haar naam is onbekend. Hier is het gedicht.

Gedicht na bombardement

Toen ik van de pijn ontwaakte, lag ik onder bergen puin.
Hier een balk daar een broksteen, alles even schots en scheef.
Hoe ik ook duwde, hoe ik ook rukte, los komen kon ik niet.
Ach waarom dat God de Heere mij in deze ellende liet

Ik werd verlost, pas twee dagen later
Dagen van onnoemelijk leed.
Toen ik van daar werd weggedragen
Had ik zelf daarvan geen weet,
Ik kwam pas weer bij in 't ziekenhuis.
Geheel omzwachteld door verband,
Ik leed ondragelijke pijnen
Ook miste ik mijn rechter hand.

Er was ook iets dat mij zeer bevreesde
Ik kreeg van thuis heel geen bezoek
Toen ik dan ook eens op een avond
't bezoek dat was pas geweest,
bezoek kreeg van de zuster
Vroeg ik aan haar heel bedeesd

Waarom er tot nog toe
In 't bezoek uur
voor mij geen familie was geweest?

Ze zou het aan de dokter vragen,
was het antwoordt dat ik kreeg.
En jawel na enkele dagen kwam de dokter aan mijn bed.
Vertelde hij heel rustig en heel zacht dat van mijn familie,
Van al de zeven,
niet een meer in leven was gebleven.

Als invalide sta ik nu alleen in 't leven.
Niemand heb ik meer .
Die iets om mij gaven
zijn alle gebleven.
Ja zijn reeds begraven.
O God waarom hebt gij mij alles ontnomen
Alles wat ik bezat,
Heer Uw wegen zijn moeilijk,
En onbegaanbaar is Uw pad.

Heere leer mij toch beseffen.
Dat wat Gij ook hebt gedaan.
Gij het deed om ons te leiden,
Te brengen op de rechte baan.
Heere wilt Gij mij dan sterken,
In het dragen van mij leed
Zodat ik daaruit kan merken,
Dat Gij het voor mijn bestwil deed....

Dan denk ik terug aan mijn zusje Dinie die zwaar gewond door een bombardement naar het ziekenhuis wordt gebracht. Wij op transport moesten we kwamen aan de grens van België terecht We moesten haar achter laten ,Ze heeft nog een briefje geschreven toen 't weer wat beter met haar ging op 1 november.

*Beste allemaal,

Ik maak 't goed maar ik weet niet
waar vader, moeder en mijn broertjes
en zusjes zijn.

U dochter
Dinie
daaaaaaag*

Op 9 november is ze toch nog plotseling overleden aan een hevige bloeding en die brief kregen wij toen ze al een week begraven was .

Lenie Rieken, september 2017

De herinneringen van een leerkracht

Donderdag 5 oktober was de Dag van de leerkracht. Met dit jaar: een landelijke staking voor een beter salaris en tegen de zware werkdruk. En de week erna publiceerde Wim Daniëls zijn boek 'De lagere school', waarin hij terugkeek op de school van zijn jeugd. Een reden voor mij om ook eens terug te gaan naar mijn eigen 'lagere schoolleeftijd' en ook naar mijn 42-jarige loopbaan in het onderwijs.

Van de kleuterschool (mijn oma noemde het altijd de 'bewaarschool') herinner ik me eindeloze plak- en vlechtwerkjes, die de juffen vaak niet mooi genoeg vonden. Maar als ik het liedje "Het regent, het zegent, de pannen worden nat.." hoor, dan zie ik twee jonge kleuterjuffen voor me, die het liedje uitbeeldden en als twee soldaatjes op hun gat vielen, tot groot plezier van een grote kleuterklas. Vooral het buitenspelen staat me nog bij: met een grote houten schep rondrennen: de ene keer als geweer, dan weer als brandweerspuit, onze fantasie was onuitputtelijk. En op het laatst mocht ik alleen naar school lopen, werd niet meer gebracht en gehaald. Groot genoeg om naar de lagere school te gaan.

Het was 1953, de eerste klas in een oud schoolgebouw dat daarvoor nog een kazerne was geweest. De ramen begonnen pas op twee meter hoogte, in de hoek stond een grote zwarte kachel. Houten banken waar je twee aan twee in moest zitten. Je leerde lezen met 'Aap-noot mies'. Maar vooral hadden we een lieve juf, die het niet erg scheen te vinden als een schrijfwerkje mislukt was. Ik was linkshandig en heb nooit met rechts hoeven te schrijven. Soms moest ik wat langer blijven om 'extra te oefenen'. De rest van de klas was naar huis, maar de juf gaf handwerkles aan de meisjes van de zesde klas. Die vonden zo'n eersteklaseertje best leuk.

In de hogere klassen waren meesters, die waren erg streng, dat dachten we tenminste. Vooral de hoofdmeester, die hoorden we altijd als hij op de gang tekeer ging tegen een leerling, die vast iets heel ergs uitgespookt had. In mijn fantasie zag ik een grote, kale man

met een vuurrood hoofd, uitpuilende ogen met gebalde vuisten tegenover een kleine jongen staan. De werkelijkheid was anders: het was een aardige man- wel kaal- vol met grapjes die streng maar rechtvaardig over een grote klas van bijna 50 kinderen heerste. Je mocht in de zesde klas allerlei karweitjes doen, zoals verkeersbrigadier zijn, de schoolmelk rondbrengen en briefjes naar de andere juffen en meesters brengen. Je voelde je groot genoeg om de stap naar het voortgezet onderwijs te maken.

Tien jaar later begon ik mijn onderwijs carrière als invaller op mijn 'oude school'. Tegen de mensen waar je daarvoor hoog op keek, mocht je opeens 'jij en jou' zeggen, hen bij de voornaam noemen en in het voor kinderen verboden leraarskamertje een kop koffie drinken. Dat was toch zo vreemd.

Na op verschillende plaatsen in het land gewerkt te hebben, kwam ik veertig jaar geleden in Groesbeek terecht. Ik heb er met veel plezier gewerkt tot mijn prepensioen. Ik heb in mijn loopbaan honderden kinderen voor mijn neus gehad. De oudsten zijn nu ook al opa en oma. Via Social Media volg ik nog veel oud-leerlingen. Meerdere leerlingen lieten weten dat zij met plezier op hun basisschoolleeftijd terugkijken. Een behoorlijk aantal zijn zelf ook leerkracht geworden. Anderen zeiden dat hun latere beroepskeuze was bepaald door ervaringen op onze school.

Het was zo mooi om kinderen dingen bij te brengen, waar ze hun hele leven iets aan hebben, om bij hen een basis te leggen om later te slagen in de maatschappij. Voor sommigen was het makkelijk, anderen hadden veel hulp nodig en zijn er toch gekomen. Dat geeft je een goed en trots gevoel.

Er is veel veranderd in het onderwijs: bijna geen mannen meer, veel deeltijdbanen, veel meer administratie, elektronische schoolborden, computers, mondige ouders. Maar het mooiste is gebleven: 'het opgroeiende kind'. Een reden waarvoor ik, denk ik, opnieuw voor dit vak zou kiezen.

Wim Moll, oktober 2017

Straatmens

Hanna is in de keuken bezig met haar Kerstcake als de tweeling naar binnen stormt.

“Mam! Mag Albert komen kerst eten!”

“Ja, mam, hij heeft geen huis! Hij is een straatmens!”

Met rode konen, over elkaar heen buiteland, dansen ze om Hanna heen.

“Ho, ho, meiden – even rustig! Wat is hier aan de hand? Wie is Albert? Je weet toch dat je niet met vreemde mannen moet praten!”

“Hij is niet vreemd! Hij is aardig! Kijk maar, hij heeft mij geholpen!” En Floortje laat een knie zien, waar een dikke pleister op zit.

“Floortje is gevallen, bij de supermarkt,” licht Liesje toe, “en toen heeft Albert ons mee naar binnen genomen en een pleister gevraagd en we zijn op een bankje gaan zitten en toen heeft hij ons van alles verteld!”

“Van dat hij straatmens is en geen huis heeft en daarom krantjes verkoopt..” “En nou hebben wij bedacht dat hij bij ons met Kerst moet komen eten!” “Mag het Mam? Ja toch?”

“Nou, dan wil ik eerst wel eens kennis met hem maken, hoor! Kom, we gaan er even samen heen.”

Bij de supermarkt staat een magere man, met over zijn arm een stapeltje straatkranten. Als hij de tweeling ziet, lacht hij en zwaait naar ze.

“Ha, daar heb je mijn vriendinnetjes! En, hebben jullie je moeder meegebracht?” Enigszins schuchter knikt hij Hanna toe. Die weet zelf niet goed raad met haar figuur.. Ze schaamt zich, omdat ze deze man eigenlijk altijd voorbij gelopen is, zonder hem aan te kijken. Maar nu is hij wel op een heel bijzondere manier binnen haar gezichtsveld gekomen. Als Hanna ziet hoe hij zich naar de meisjes buigt en hen een knipoog geeft, terwijl die vol verwachting naar haar opkijken, laat ze haar aarzeling varen en steekt hem spontaan een hand toe.

“Dank u, meneer Albert, dat u mijn dochter zo goed verzorgd heeft! En we nodigen u graag uit om bij ons te komen eten met de Kerst.” “Ja! Ja!” juicht de tweeling en ze zwengelen aan Alberts arm, waarbij de kranten over de stoep rollen.

Op Kerstdag zien ze zowaar een echte heer aan de deur verschijnen: Albert heeft zijn haar laten knippen en hij heeft een keurig jasje aan. Onder zijn arm een pakket.

“Ja, dit kerstpakket kreeg ik van de manager van de supermarkt en ik vind het fijn dat met u te delen.”

De tweeling heeft de tafel mooi versierd en een extra kaarsje bij het bord van de gast neergezet. De stemming is opperbest. Met vader Bart blijkt hij een grote belangstelling voor oude auto's te delen – hij werkte zelf vroeger in een garage. Ze durven alleen niet goed naar zijn leven te vragen – hoe hij zo op straat terechtgekomen is. Maar hij heeft daar geen bezwaar tegen en vertelt over scheiding en schulden en het hellend vlak waarop je dan terecht kan komen. Ook over de hulp die er is, zoals van de Stichting Straatmensen in Nijmegen. Vrijwel iedere dag zorgen vrijwilligers er voor een warme maaltijd en lunchpakketten.

Ze zingen kerstliedjes bij de piano; Bart leest een verhaal voor en dan mogen de meisjes nog een spelletje met Albert doen. Daarna gaat hij weg – naar zijn slaapadres. Maar niet vóór hij Floortje en Liesje een stevige knuffel heeft gegeven en Hanna hem heeft laten beloven eens in de twee weken te komen eten. Hij heeft nu eenmaal niet voor niets het hart van de tweeling veroverd!

Inmiddels is Hanna vrijwilligster geworden bij de Stichting Straatmensen. Onder meer voor het maken van lunchpakketten – en daar doen zelfs Floortje en Liesje vol trots aan mee!

Dolphine Grijns, november 2017